

LA CAJA AUS AUGÈUS

Vau vos contar una veiaa que m'es arrivaa quand èro petiotona. Totjorn aviau envèia d'aver una caja daube d'augèus.

Un còp, anèro furatar diens lo plan de ma grand-maire. Que veguèro, aquí, que pendolava a un trau ? Una caja. La voliau ! Faguèro la viá a ma grand-maire e a mon paire joca que me la bailèssan. Emportèro la caja a la maison.

Èra un brison esbolhaa d'un latz. Mon paire la petacèt e mi, la neteièro. Èra franc prompta per i botar los augèus.

« Iura, coma anem mas faire per arrapar d'augèus ? » demandèro a mon paire. Me diguèt qu'aviá vegut de chardonilhs que fasián lhòr nis diens la prunèira aranda la maison. Anava esperar. Quand los eus aurián espelit, prendriem los petits davant que s'envolèssan.

Lo temps me durava.

E un matin, mon paire m'aduguèt un nis. Dediens i aviá quatre augelons, sens plumas e badavan lhòrs becs. Botèrem lo nis diens la caja e la pendolèrem a la fenèstra qu'èra en faça de la prunèira.

Los parents chardonilhs contunhavan d'açivar lhòrs petits a través los barèus de la caja.

Qu'èra genti a veire, èro contenta e los gaitavo tota la jorna. Quò durèt benlèu ben una quinzena de jorns.

Mas, un matin, trovèro mos augelons los arpillhons en l'èr. Èran mòrts tots quatre. Me botèro a plorar si fòrt que mon paire s'aduguèt a las corsas, creiá que m'èro feita mau. Quand veguèt quò, me diguèt que los parents avián empoisonat lhòrs petits daube de mauvèsas granas.

Avián mielhs amat los veire mòrts que prisoniers.

Quò m'a telament esnuiaa qu'ai jamai tornat botar d'augèus diens una caja.

Marcelle Pion-Roux (mes de mai de 2005)